

der ziekenhuizen te zenden, daaruit voor de ziekenfondsartsen wel eens groot nadeel zou kunnen ontstaan, omdat dan enkel de bezoeken in de woning der lijders zouden overblijven, welke misschien minder zouden opleveren dan de tegenwoordige betaling per hoofd en per jaar. Het zou niet zeer dankbaar zijn van den staat, zijn invaliden „op een koopje” te laten behandelen, met verandering van dokter, zoodra zij genoodzaakt zijn, thuis te blijven. „Er bestaan geen koopjes”, zeide mij onlangs een ervaren koopman. „Er bestaan dingen, waarvoor te weinig wordt betaald, maar die zijn er dan ook naar”.

Wat de betaling per hoofd en per jaar betreft, sprak de conferentie de overtuiging uit, dat de artsen niet meer, uit vaderlandsliefde, mogen afzien van aandrang tot verhooging van hun honorarium. De toenemende kosten zoowel voor het beroep als voor het gezin, maken een honorarium van 10 sh. noodzakelijk. Dit is een vermeerdering van 43 pCt., en vertegenwoordigt een uitgave van 6 miljoen gulden per jaar.

Die arme halzen van dokters, die ons van zulk een verhooging van het staatsbudget nog een gewetenszaak maken! De voorgenomen soldijverhooging der Britsche soldaten en matrozen verhoogt het budget met 780 miljoen gulden!

PINKHOF.

INGEZONDEN.

MIDDENSTANDSZIEKTEVERZEKERING.

I.

Gaarne zou ik hieromtrent nog twee dingen in het midden brengen. Ten eerste: de Nederl. maatschappij tot bevordering der geneeskunst moet m. i. op instellingen, die *onmiddellijk* noch de volksgezondheid noch onze eigen bestaansbelangen (vergeef het leelijke woord) raken, slechts van uit de verte toezien, en, wanneer er gevaar dreigt, in de eerste plaats de aandacht daarop vestigen van de overheid, welke van staatswege is in het leven geroepen de noodige maatregelen te nemen. Werkelijk, het nemen hiervan ligt niet op onzen weg, en, waar wij het probeeren, blijkt meestal, dat wij het niet kunnen óók. Ne sutor.... Ten tweede: wanneer wij ons rechtstreeks mengen in de zaken der maatschappijen voor de middenstandsziekteverzekering, moeten wij dat even goed doen in die, welke zich toeleggen op de invaliditeitsverzekering, om van andere niet te spreken! De bergen papier, het vele werk van vele commissies, het vele geld, dat noodig zou zijn, dat alles kan beter worden gebruikt!

Ik voor mij ben er vast van overtuigd, dat, indien onze maatschappij zich er mee gaat bemoeien, dit (misschien zonder dat zij zich dit bewust is) gebeurt alléén ter wille van de belangen onzer beurs, welke... niet in gevaar is.

Apeldoorn, November 1917.

C. METZLAR.

II.

Het feit, dat coll. DE JAGER de verzekeringsinstellingen, die hun verzekerden geneeskundige hulp zouden willen verschaffen door een corps vast aangestelde geneesheeren, niet beschouwt als (niet-goedgekeurde) ziekenfondsen, verandert niets aan de strekking van mijn betoog, dat ons met dergelijke instellingen een strijd zal staan te wachten, waarvan niet a priori kan gezegd worden, wie de winnaar zal zijn; maar waarbij (aangezien onze tegenstanders daar veel krachtiger zijn dan ziekenfondsen) de kans toch groot is, dat onze organisatie een (of misschien wel meer) veeren zal moeten laten. Immers met de ziekenfondsen reeds kunnen wij het niet of moeilijk klaar spelen! Ik verwijs in dit verband nogmaals naar Deventer, waar onze kansen langen tijd zeer slecht hebben gestaan, en waar onze collegae op den duur misschien kunnen zegevieren, nu hun van een zijde, waarvan velen onzer zulks misschien niet gedacht zouden hebben, en die ik om tactische redenen niet nader zal aanduiden, steun en samenwerking is aangeboden. Dat wij — zooals men misschien zou willen opmerken — in Alkmaar het pleit hebben gewonnen, bewijst niets; den ingewijden is het bekend, dat o.a. de mobilisatie de tegenpartij daar vrijwel schaakmat heeft gezet. Kunnen wij een dergelijken